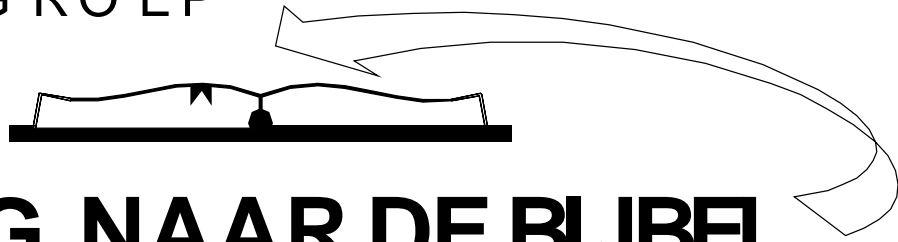

WERK GROEP

TERUG NAAR DE BIJBEL

Beste broeders, zusters, voorgangers en oudsten,

In onze laatste brief, nr.26 van 27 november 2003 hebben wij u meegedeeld, dat de werkgroep geen publicaties meer zou doen. Daarbij hebben wij geschreven, dat de werkgroep de werkzaamheden zou beperken tot het verstrekken van inlichtingen aan vragenstellers, tot het verzenden van eerder uitgegeven brieven en tot het aanwezig zijn om “tegen aan te praten” over valse leren in sommige situaties of in het algemeen. Dit is in de afgelopen tijd ook zo gebeurd. Een aantal van u hebben hier gebruik van gemaakt.

Tot onze vreugde kunnen wij zeggen, dat de gezondheidstoestand van Rien van de Kraats ondertussen dusdanig verbeterd is, dat hij zijn werkzaamheden in de werkgroep weer kan oppakken. Ook zijn vrouw, Dik van de Kraats, maakt het een stuk beter. Wij zijn God dankbaar voor deze vooruitgang en wij blijven op Hem vertrouwen voor de toekomst.

Gezien deze mogelijkheden hebben wij overwogen of wij weer zullen gaan publiceren. Na zorgvuldig deze zaak aan de Heer voorgelegd en met andere christenen besproken te hebben, hebben wij besloten dit weer te gaan doen. Wel zullen de uitgaven een enigszins ander karakter krijgen, dan die van de afgelopen jaren. De onderwerpen zullen meer betrekking hebben op actuele afwijkingen van de Bijbel in Nederland en België. Om duidelijk te maken wat wij hiermee bedoelen, vindt u hieronder meteen al onze eerste publicatie. Het artikel, met als titel: “Het bloed van Jezus”, is bedoeld om de betekenis van Goede Vrijdag en Pasen vanuit de Bijbel weer helder te maken. Als evangelische christenen zijn wij soms zo in beslaggenomen door kerkelijke activiteiten, dat wij de essentie van ons geloof bijna vergeten. Ook dreigen wij belangstelling te verliezen in geestelijke leerstellingen (dogma's) en ons meer te verlustigen in geestelijke ervaringen. Echter, het één kan niet zonder het ander. Een leerstelling zonder ervaring is dood, maar een ervaring zonder een leerstelling is zwevend. Het meest gezond is een ervaring, die gebaseerd is op een leerstelling en wel een leerstelling die in de Bijbel vervat is. De

leerstellingen vormen als het ware de pijlers van onze ervaringen.

HET BLOED VAN JEZUS.

Inhoud van het artikel.

- 1 Inleiding.**
- 2 Letterlijke betekenis.**
- 3 Magische betekenis.**
- 4 Bloed in het Oude Testament.**
- 5 Er moest bloed vloeien als vergeving van zonde.**
- 6 Nieuwe visie over vergeving van zonde.**
- 7 Wisseling van soort slachtoffer.**
- 8 Uitleg van Jezus aan zijn gehoor.**
- 9 De verheerlijking op de berg.**
- 10 Was de dood van Jezus wel echt noodzakelijk?**
- 11 Wat er gebeurde na de dood van Jezus.**
- 12 Het ongeloof en geloof van de discipelen.**
- 13 De triomf van de opstanding van Jezus.**
- 14 Geraadpleegd.**

1. Inleiding.

In de theologie zijn een aantal uitdrukkingen ingeburgerd, die soms door het veelvuldig gebruik aan betekenis hebben ingeboet. Deze uitdrukkingen zijn als het ware uitgesleten wat de betekenis betreft. Een treffend voorbeeld hiervan is: het bloed van Jezus. Hoe gemakkelijk rolt dit niet over onze lippen, zonder dat wij beseffen wat wij in werkelijkheid zeggen. Als wij bescherming tegen de boze nodig hebben, dan vragen wij om bedekking met het bloed van Jezus. Als wij ons zwak voelen, dan zingen wij graag het lied: Daar is kracht in het bloed van het Lam. Als wij gezondigd hebben, vragen wij aan God om reiniging door het bloed van Jezus. Omdat de uitdrukking zo vaak gebezigd wordt, is het goed om dit onderwerp eens nader te bestuderen. Tijdens deze studie zullen wij ook een aantal misvattingen tegenkomen. Wij zullen deze, evenals de juiste betekenissen beargumenteren. Voor alle duidelijkheid willen wij de lezers erop attent maken, dat in de Bijbel de zin “het bloed van Christus” uitwisselbaar is met de zin “het kruis van Christus”. Beiden zijn een nadere aanduiding voor de dood van Christus en hebben dan de betekenis van behoud. Zie als voorbeeld: *“Hem, die ons liefheeft en ons uit onze zonden verlost heeft door zijn bloed...”* Openb.1:5 en *“Maar ik moge ervoor bewaard blijven te roemen anders dan in het kruis van onze Here Jezus Christus,...”* Gal.6:14 Wij hebben overwogen om de NBV-vertaling te gebruiken in dit artikel. Om het niet moeilijker te maken, hebben wij ons aan de NBG-vertaling gehouden. Wij hebben de vrijheid genomen het laatste deel in verhaaltrant te schrijven, om dit intensieve

onderwerp toegankelijker te maken. De verhalen komen, op enkele details na, overeen met wat de vier Evangelisten hierover geschreven hebben.

2. Letterlijke betekenis.

God heeft de mens geschapen met een bloedsomloop, waarin per minuut gemiddeld vijf liter bloed tachtig keer door het hart wordt rondgepompt. Het bloed verschilt van samenstelling, niet iedereen heeft dezelfde bloedgroep. Echter in het kader van ons onderwerp kunnen wij zeggen dat ieder mens hetzelfde bloed heeft. Het bloed van president Bush, van koningin Beatrix en het bloed van u en mij is gelijk. Het bloed van een adellijk persoon wordt wel blauw bloed genoemd. Dit is figuurlijk, want ook dat bloed is gewoon rood. Toen Gods Zoon op aarde kwam en mens werd, kreeg Hij het bloed van een mens via zijn moeder Maria. Het bloed van Jezus was dus in letterlijke zin hetzelfde als het bloed van u en mij. Toch is er in de loop der eeuwen, middels legendes en buitenbijbelse leringen, toegevoegd aan de letterlijke betekenis.

3. Wonderbewerkende betekenis.

3.1 Het bloed van Jezus zou meer zijn dan gewoon bloed. Wellicht ten overvloede willen wij opmerken, dat wij hier niet denigrerend willen zijn omtrent het bloed van Jezus. Hij, de Heiland, de Zoon van God, heeft onze diepe eerbied en wij hopen dat dit ook in dit schrijven tot uiting komt. Is het dan toch iets anders dan het bloed van gewone mensen? Zo hebben velen gedacht in het verleden. Jezus was toch de Heilige, de Volmaakte, de Zondeloze, de Zoon van God. Zou zijn menselijk bloed niet iets speciaals bevatten?

3.2 Een aantal eeuwen na het ontstaan van de Kerk, gingen christenen overblijfselen van heiligen verzamelen. Zij brachten deze in de kerk, waar zij als relikwieën werden vereerd en aanbeden. Zaken, die tijdens de kruisiging met Christus in aanraking zijn geweest, waren zeer in trek. Zo bewaren diverse rooms-katholieke en orthodoxe kerken stukjes hout van het kruis en spijkers van de kruisiging. De herkomst van de relikwieën is twijfelachtig en berust in de meeste gevallen op legendes. Voor wat ons onderwerp betreft, willen wij hier twee bekende legendes noemen.

3.3 De doek van Veronica. Tijdens de kruisweg van Jezus drong een gelovige vrouw naar voren en wist Jezus te bereiken. Zij gaf Hem een doek om het bloed, dat vanwege de doornenkroon over zijn gezicht stroomde, af te vegen. Toen zij later thuis de doek openvouwde, ontdekte zij, dat het gezicht van Jezus op het doek was afgedrukt. Zodra zij Maria ontmoette, heeft zij haar de doek gegeven. Later zou de doek van Veronica via de apostelen in het Vaticaan terecht gekomen zijn.

3.4 De lijkwade van Turijn. Na zijn kruisafname werd het lichaam van Jezus in een laken gewikkeld en in het graf gelegd. Toen na de opstanding Maria het laken vond, zag zij, dat het hele lichaam van Jezus op het laken was afgedrukt. Er zouden bloedsporen aanwezig zijn van de wonden in zijn zij en van de

spijkerwonden in handen en voeten. Dit doek is eveneens eigendom van het Vaticaan en wordt als relikwie in de kathedraal van Turijn bewaard. De lijkwade heeft door de eeuwen heen de aandacht getrokken van gelovige en ongelovige wetenschappers. In 1988 kregen zij de gelegenheid van het Vaticaan om de doek te onderzoeken met de zg. C14-methode om de ouderdom vast te stellen. Hieruit bleek, dat de stof in de veertiende eeuw geweven moet zijn. Dit spoorde met het feit, dat de lijkwade met haar legende omstreeks 1340 in Frankrijk opdook. De wetenschappers toonden ook aan, dat de bloedsporen op de doek, sporen van rode okerverf bevatten.

3.5 Conclusie, De doek en de beeltenis van Christus op de doek, moeten als vals beschouwd worden. Los van de legendes is er nergens materiaal te vinden, dat aan het bloed van Jezus speciale magische krachten toeschrijft. In het Nieuwe Testament, dat het authentieke verhaal over de dood van Jezus bevat, wordt het niet vermeld. Als wij bedenken dat evangelist Lucas een erkende arts was, dan zou je zeker iets van hem hierover verwachten. Noch in zijn Evangelie, noch in zijn Handelingen wordt er over geschreven. De schrijvers Mattëus, Marcus, Johannes, Petrus, Jacobus en Judas, die de kruisiging van ver of van dichtbij hebben meegemaakt, vertellen niets over wonderbewerkende krachten van Jezus' bloed. Dus kunnen wij gevoeglijk zeggen, dat deze krachten niet bestaan hebben en aan de wereld van de fantasie ontsproten zijn.

4. Bloed in het Oude Testament.

4.1 Als in Genesis de moord van Kaïn op Abel verhaald wordt, spreekt God, als het ware onthutst, over het bloed van Abel het volgende: *“En Hij zeide: Wat hebt gij gedaan? Hoor, het bloed van uw broeder roept tot mij van de aardbodem.” Gen 4:10* Eeuwen later, direct na de zondvloed hernieuwt God de opdracht aan Noach om over de aarde te heersen. Het valt op, dat God hierbij ook speciale zonden noemt, waar Noach voor moet waken. Beide zonden hebben te maken met bloed. *“Alleen vlees met zijn ziel, zijn bloed, zult gij niet eten.” Gen 9:4* In de oudtestamentische tijd werd bloed al gezien als de drager van het leven. Daar moest eerbied en ontzag voor zijn. Later heeft Mozes deze regel in de wetgeving verwerkt.

Over het bloed van de mens zegt God in hetzelfde gedeelte: *“Wie des mensen bloed vergiet, diens bloed zal door de mens vergoten worden, want naar het beeld Gods heeft Hij de mens gemaakt.” Gen.9:6* Wij mogen hieruit opmaken, dat God het leven van de mens op aarde, als het hoogste goed beschouwt. De vele moordenaars uit de geschiedenis en de vele moordenaars van nu, zal deze zonde zwaar aangerekend worden. Gelukkig wil Jezus ook de zonde van moord vergeven. De moordenaar naast Hem aan het kruis is daar een duidelijk voorbeeld van. Moord betekent in feite, dat de mens het geschapen beeld van God vernietigt. Met dit uitgangspunt in gedachte, is het ogenschijnlijk tegenstrijdig dat in het plan van God, de dood van een mens noodzakelijk was

om de mensheid te redden. *“En nagenoeg alles wordt volgens de wet met bloed gereinigd en zonder bloedstorting geschiedt er geen vergeving.” Heb 9:22*

5. Er moest bloed vloeien als vergeving van zonde.

5.1 De schrijver van Hebreeën-brief doelt hiermee op de inwijding van de tabernakel in de woestijn. *“Want de ziel van het vlees is in het bloed en Ik heb het u op het altaar gegeven om verzoening over uw zielen te doen, want het bloed bewerkt verzoening door middel van de ziel.” Lev.17:11* Alle onderdelen moesten eerst gereinigd worden door besprenkeling met bloed van brandoffers. Zo had Mozes dit op de berg Sinai uit de mond van God opgedragen gekregen. Weinig zal hij vermoed hebben, dat zijn handeling een voorafschaduw was van de toekomstige reiniging van zonde door het bloed van Gods Zoon. In de oudtestamentische periode was er maar één manier om vergeving van zonde te ontvangen. Men moest een brandoffer brengen naar de priester. Nadat de schuldige persoon zijn handen op het dier had gelegd, slachtte de priester het dier en bracht het bloed naar het altaar. Eén keer per jaar, op Grote Verzoendag, werd er een brandoffer gebracht voor de zonde van het hele volk Israël. Het bloed werd dan door de hogepriester meegenomen naar het heilige der heiligen. Daar, achter het grote gordijn, het voorhangsel, sprenkelde hij het bloed op het verzoendeksel van de ark. Tot en met de tijdsperiode van Jezus' omwandeling op aarde is dit ritueel in ere gebleven. Naar alle waarschijnlijkheid is met de verwoesting van de tempel in 70 n.C. het ritueel ook verdwenen.

5.2 Dit is in vogelvlucht de geschiedenis van de vergeving van zonde, van de zonde die de Israëliet gedaan had tegen God. Voor de overige bewoners van de aarde was er geen manier om van hun zonde af te komen. Deze bewoners, vanuit het standpunt van de joden, de heidenen, leefden meestal met afgoden. Om deze afgoden enigszins tevreden te stellen, offerden zij allerlei vruchten, dieren en soms zelfs baby's. Deze rituelen brachten echter geen vergeving van zonde tot stand bij God, de schepper van hemel en aarde. (zie ook Rom.1:18-32, 2:12-16)

6. Nieuwe visie over vergeving van zonde.

6.1 De komst van Jezus bracht echter een grote, wezenlijke verandering in de leer van vergeving van zonde. Tijdens zijn rondwandeling op aarde begon Hij te verkondigen, dat in feite niet het bloed van dieren vergeving van zonde bewerkstelligde. Het O.T. spreekt overwegend over dierenoffers voor de zonde. Op sommige plaatsen staan echter aanwijzingen, dat er veranderingen in het verschiet lagen. In Ps.40:7 zegt David: *“In slachtoffer en spijsoffer hebt Gij geen behagen,..., brandoffer en zondoffer hebt Gij niet gevraagd.”* In Ps.51:18 staat: *Want Gij hebt geen behagen in slachtoffers, dat ik die brengen zou; aan brandoffers hebt Gij geen welgevallen. De offeranden Gods zijn een verbroken geest; een verbroken en verbrijzeld hart veracht Gij niet, o God.”* De profeet

Hosea schrijft in 6:6: *“Want in liefde heb Ik behagen en niet in slachtoffer, in kennis van God en niet in brandoffers.”*

6.2 Als Jesaja profeteert over de komst van de Knecht, verkondigt hij in slechts vijftien verzen het evangelie in al zijn facetten. Hij praat niet over offerdieren, die geslacht moeten worden om de zonde weg te nemen. Nee, die worden niet genoemd. Wel genoemd wordt de Knecht, die gedood zal worden voor de ongerechtigheden van de mensen. *“Maar om onze overtredingen werd hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt, was op hem en door zijn striemen is ons genezing geworden. Wij allen dwaalden als schapen, wij wendden ons ieder naar zijn eigen weg, maar de Here heeft ons aller ongerechtigheid op hem doen neerkomen. Hij werd mishandeld, maar hij liet zich verdrukken en deed zijn mond niet open; als een lam dat ter slachting geleid wordt en als een schaap dat stom is voor zijn scheerders, zo deed hij zijn mond niet open.”* Jes.53:5-7

6.3 Jezus, die steeds benadrukte dat de Schriften van hem getuigden, sloot hierop aan. Niet de dood van dieren, maar alleen de dood van een volmaakt, zondeloos mens kon de vergeving van zonde bewerkstelligen. Deze gedachtegang was zeer revolutionair. Dit gold des te meer voor zijn bewering, dat alleen zijn eigen dood hiervoor kon zorgen. Toen de joodse omstanders dit hoorden was de reactie van velen: *“Hij is bezeten en waanzinnig; waarom luistert gij naar Hem?”* Joh.10:17-21 Toch had Johannes de Doper, die de weg van Jezus moest voorbereiden, deze nieuwe leer al publiekelijk aangekondigd. Toen hij Jezus zag aankomen bij de Jordaan, zei hij niet: *Kijk, daar komt de lang verwachte Messias*. Nee, Johannes zei: *“Zie, het lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt”*. Joh.1:29 Voor Joden was het gebruik van de uitdrukking: *“lam Gods”* duidelijk. Hiermee werd een slachtoffer bedoeld. Of de uitspraak van Johannes de Doper toen al tot het publiek doordrong valt te betwijfelen. In de Bijbel wordt geen reactie vermeld. Wel werd het zo duidelijk en klaar uitgesproken, dat de apostel Johannes dit later in zijn evangelie kon opschrijven.

7. Wisseling van soort slachtoffer.

7.1 Het vervangen van het bloed van dieren door het bloed van een mens, was voor de joden een haast onoverkomelijk struikelblok. Aan het doden van dieren voor de zonde was men in de loop der eeuwen gewend. Het sterven van een mens voor de zonde van de mensheid, dat was haast onmenselijk. Inderdaad, als wij een verlossingsplan hadden moeten maken, dan hadden wij in dit plan zeker niet de dood van een mens ingebracht! In het plan van God gebeurde dit wel.

7.2 Voor ons mensen is het een mysterie, dat voor de zonde van de mens een ander mens, de God-mens zijn bloed moet geven. Het gros van de mensheid gelooft dit dan ook niet. Zelfs een deel van de christenen kan en wil dit niet geloven. Zij behoren tot de vrijzinnige tak van de christenheid. Wel geloven de meesten van hen dat Jezus ooit geleefd heeft. Hij heeft een prachtig voorbeeld nagelaten, dat wij kunnen navolgen. Maar de theologie over zijn bloed

verwerpen zij. Sommigen van hen geloven daarbij ook niet in de goddelijkheid van Jezus. In hun ogen was Hij een bijzonder mens, maar niet meer dan dat. Het is daarom belangrijk om te weten, hoe Jezus zelf deze boodschap onder woorden bracht aan zijn toehoorders. Tenslotte moest Hij het aan hen duidelijk maken. Dit moest wel zodanig helder zijn, dat na zijn dood, zijn opstanding en zijn hemelvaart, de achterblijvers het konden doorvertellen.

8. De uitleg van Jezus aan zijn gehoor.

8.1 De apostel Johannes heeft als enige evangelist uitvoerig beschreven hoe Jezus aan zijn toehoorders duidelijk maakte, dat zijn dood noodzakelijk was voor de redding van de mensheid. Joh.6:22-69 De aanleiding was een vraag van de omstanders om een teken. Jezus ontmaskerde deze vragenstellers door hen er op te wijzen, dat het hen niet ging om een teken, maar om gratis brood. Het was nl. de dag na het wonder van de spijziging van de vijfduizend. Hierop inhakend sprak Jezus: *“Werkt niet om de spijs, die vergaat, maar om de spijs die blijft tot in het eeuwige leven, welke de Zoon des mensen u geven zal; want op Hem heeft God, de Vader, zijn zegel gedrukt.”* 27 De omstanders gingen daarover in discussie en merkten op: *“Onze vaders hebben het manna in de woestijn gegeten, zoals geschreven is: Brood uit de hemel gaf Hij hun te eten.”* 31 Hierop antwoordde Jezus, dat dit in de tijd van Mozes gebeurde. Nu echter geeft de Vader het ware brood uit de hemel, het brood Gods dat aan de wereld het leven geeft. Op de vraag van de omstanders om hen dit brood te geven, sprak Jezus: *“Ik ben het brood des levens; wie tot Mij komt, zal nimmermeer hongeren en wie in Mij gelooft, zal nimmermeer dorsten. Maar Ik heb u gezegd, dat gij niet gelooft, ook al hebt gij Mij gezien”* 35 Dit antwoord stond de joden helemaal niet aan. Zij morden onder elkaar, want Jezus was toch gewoon de zoon van Jozef. Wat verbeeldde Hij zich wel! *“Hoe zegt Hij nu: Ik ben van de hemel nedergedaald?”* 38 In het verdere verloop van de discussie blijft Jezus bij zijn uitspraak en herhaalt deze zelfs verschillende keren: *“Ik ben het levende brood, dat uit de hemel nedergedaald is. Indien iemand van dit brood eet, hij zal in eeuwigheid leven; en het brood, dat Ik geven zal, is mijn vlees voor het leven der wereld.”* 51

8.2 In het laatste gedeelte van zijn zin maakt Jezus de moeilijke gedachtesprong van het eten van brood naar het eten van zijn vlees. Voor alle duidelijkheid willen wij hierbij opmerken, dat Jezus de termen brood en vlees gebruikt als beelden. Hij bedoelt hier niet letterlijk het eten van zijn lichaam, dat zou lijken op kannibalisme. Wij zien hetzelfde beeldgebruik bij de instelling van het avondmaal. De joodse toehoorders raakten wel in de war door zijn uitspraak. Zij begonnen onderling te redetwisten. *“Hoe kan deze ons zijn vlees te eten geven? Jezus dan zeide tot hen: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij gij het vlees van de Zoon des mensen eet en zijn bloed drinkt, hebt gij geen leven in uzelf. Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, heeft eeuwig leven en Ik zal hem opwekken ten jongste dage. Want mijn vlees is ware spijs en mijn bloed is ware*

drank. Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem.” 52-56 Heel veel van zijn toehoorders vonden deze uitspraken van Jezus te moeilijk en wilden ze niet meer aanhoren. *“Van toen af keerden vele van zijn discipelen terug en gingen niet langer met Hem mede.”* 66 Terwijl de mensen weglopen kijkt Jezus zijn twaalf discipelen aan en vraagt hen of zij misschien ook weg willen gaan. Gelukkig is er niemand van hen, die met de weglopers mee wil. Petrus verwoordt hun gevoelens: *“Here, tot wie zullen wij heengaan?”* 68

8.3 Uit een andere gebeurtenis, die Matteüs beschrijft in 16:13-24, blijkt echter dat Petrus ondanks deze verklaring, nog niet veel begrepen heeft van de noodzaak van Jezus’ dood. Na de bekende belijdenis van Petrus, dat Jezus de Christus, de Zoon van de levende God is, prijst Jezus Petrus en zegt, dat Hij op deze belijdenis zijn gemeente zal bouwen. Als Jezus in aansluiting hierop spreekt over zijn komende lijden te Jeruzalem en over zijn dood, neemt Petrus Jezus terzijde en begint zijn meester nota bene te bestraffen. *“Dat verhoede God, Here, dat zal U geenszins overkomen! Doch Hij keerde zich om en zeide tot Petrus: Ga weg, achter Mij satan; gij zijt mij een aanstoot, want gij zijt niet bedacht op de dingen Gods, maar op die der mensen.”* 22 en 23

8.4 Jezus vindt geen luisterend oor en geen luisterend hart bij de twaalf discipelen, als Hij over zijn toekomstig lijden spreekt. Ja, wel als het over het Koninkrijk der Hemelen gaat, dan twisten zij onder elkaar wie de belangrijkste is. Jezus zegt daarop opnieuw heel geduldig: *“Maar wie onder u groot wil worden, zal uw dienaar zijn, en wie onder u de eerste wil zijn, zal uw slaaf zijn; gelijk de Zoon des mensen niet gekomen is om Zich te laten dienen, maar om te dienen en zijn leven te geven als losprijs voor velen.”* Mat.20:26-28 Wij kunnen gerust stellen, dat Jezus op aarde weinig of geen begrip vond voor de leerstelling, dat zijn lijden noodzakelijk om de zonde van de mensheid uit te wissen. Gelukkig kreeg Hij wel een bijzondere bemoediging vanuit de Hemel.

9. De verheerlijking op de berg.

9.1 Ongeveer acht dagen na de gebeurtenis waarin Petrus aan de ene kant door Jezus geprezen wordt en aan de andere kant door Hem satan genoemd wordt, neemt Jezus de discipelen Petrus, Jacobus en Johannes mee naar een berg om te bidden. Mat.17:1-13; Luc.9:28-36 Tijdens zijn gebed begint zijn gelaat te stralen als de zon en wordt zijn kleding schitterend wit. Plotseling staan er twee mannen bij Hem, die met Hem beginnen te praten. Het zijn Mozes en Elia. En waarover spreken de drie mannen? Over slechts één belangrijk onderwerp. Laten wij evangelist Lucas even het woord geven: *“En zie, twee mannen spraken met Hem, en wel Mozes en Elia. Dezen, in heerlijkheid verschenen, spraken over zijn uitgang, die Hij te Jeruzalem zou volbrengen.”* 31

9.2 De gebeurtenis op zich is een aaneenschakeling van wonderen. Jezus verandert in een stralende persoon en twee mannen, die honderden jaren geleden geleefd hebben en gestorven zijn, staan daar in levende lijve op de aarde. De mannen hebben klinkende namen en behoren tot de meest bekende personen uit

de joodse geschiedenis. Elia, de profeet waarover veel wonderverhalen bekend zijn. Maar ook de profeet, die onverzettelijk is geweest tegenover de afgoderij van de baäls in zijn tijd. Zijn naam wordt door de profeet Maleachi genoemd, als de profeet die komen zal ter voorbereiding van de komst van de Messias.

Mal.4:5-6 Veel joden verwachten zijn komst nog steeds. Zij zetten daarom tijdens de viering van de Sederavond een lege stoel en een glas wijn voor hem klaar. De Sederavond wordt gevierd in het begin van de Pesach, het joodse “Paasfeest” en op deze avond wordt het paaslam gegeten ter herinnering aan de uittocht uit Egypte.

9.3 Terug naar de wonderen tijdens de verheerlijking op de berg. Daar staan zij dan: Jezus de Messias, Elia de lang verwachte profeet en Mozes die het volk Israël uit Egypte gehaald heeft. Zij praten samen over de uitgang van Jezus, die Hij in Jeruzalem zal volbrengen. Dat God naast Elia, Mozes voor dit gesprek met Jezus gekozen heeft kan geen toeval zijn. Mozes, de grote leider uit het verleden, is ook degene die de hele offerdienst van de tabernakel/tempel van Israël ingesteld heeft. Hij heeft dit gedaan naar een voorbeeld dat God hem op de berg Sinäi heeft laten zien. Dus het offeren van dieren voor de zonde van het volk is door hem in opdracht van God aan het volk overgebracht. Dit hebben de Israëlieten daarna eeuwenlang gedaan tot de komst van Jezus. Deze Jezus komt nu met de openbaring, dat niet langer het bloed van dieren, maar alleen het bloed van een mens, zijn eigen bloed, de zonde kan wegnemen. Het is jammer dat er niet meer details bekend zijn over de discussie op de berg tussen Jezus, Elia en Mozes. Het heeft geen zin hierover te speculeren. Wel is het duidelijk, dat zij spraken over de komende kruisdood van Jezus. Lucas noemt het heel eerbiedig de uitgang van Jezus.

9.4 Het gesprek duurde kennelijk enige tijd. De aanwezige discipelen Petrus, Jacobus en Johannes vielen daarbij in slaap. Gelukkig werden zij op tijd weer gewekt door Jezus. Hierdoor konden zij nog net getuige zijn van het afscheid van Mozes en Elia. En dit afscheid was het laatste wonder tijdens de verheerlijking op de berg. Een wolk overschaduwde het hele gezelschap en toen klonk de stem van God de Vader: *“Deze is mijn Zoon, de uitverkorene, hoort naar Hem.”* 35 of zoals evangelist Matteüs het weergeeft: *“Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb; hoort naar Hem!”* Mat.17:6 Voor Jezus moet het horen van de bekende stem van zijn Vader wel erg troostrijk zijn geweest. Na het gesprek met Mozes en Elia over zijn komende lijden en sterven, waren de woorden van God de Vader als balsem voor zijn ziel.

10. Was de dood van Jezus wel echt noodzakelijk?

10.1 Hierover hebben vele mensen, waaronder veel theologen, zich gebogen. Zoals in de tijd van Jezus’ rondwandeling op aarde al bijna niemand dit geloofde, zo moeilijk vinden bepaalde hedendaagse theologen het om dit te aanvaarden. Hun probleem vindt zijn oorsprong in het karakter van God. Een God die liefde is, kan toch niet de dood van zijn eigen Zoon eisen? 1Joh.4:8

God is liefde, dat past ons mensen beter, dan: God bestraft de zonde. De meeste mensen vinden de zonde niet erg. Zij gaan er vanuit, dat God er ook zo over denkt. God is liefde en zal de zonde wel door de vingers zien. Ja, natuurlijk kan dat niet met erge zonde zoals moord, verkrachting, diefstal, e.d. Voor deze zaken hebben wij echter een rechtspraak in het leven geroepen, zodat de daders door menselijke rechters bestraft worden. Hier is overigens niets mis mee, aangenomen dat de rechtspraak eerlijk zijn gang krijgt. Toch gaan wij mensen op deze manier voorbij aan de maatstaven van God, aan de diepere gevolgen van de zonde.

10.2 **Waarom** keek God de zonde van Adam en Eva niet door de vingers? Het was toch pas de eerste keer dat zij in de fout gingen? En zij waren nog wel zo onschuldig en hadden zo'n goede relatie met God. Elke avond kwam God naar hen toe en maakte een wandeling met hen in de avondkoelte van de hof, de hof van Eden, het prachtige paradijs. Waarom al dat goede kapotmaken na slechts één overtreding? Kon God niet één keer coulant zijn? Ja, Hij had hen gewaarschuwd. *"...maar van de vrucht van de boom, die in het midden van de hof staat, heeft God gezegd: Gij zult daarvan niet eten noch die aanraken; anders zult gij sterven."* Gen.3:3 Maar toch, vanuit menselijk standpunt gezien, is het erg streng. De tekst "God is liefde" klinkt, na het uitspreken van zijn straf in het paradijs bijna paradoxaal. Wij willen nu even een gedachtesprong maken vanuit de hof van Eden, naar een andere hof, de hof van Getsemane.

10.3 Na het nuttigen van het laatste avondmaal met zijn discipelen, zondert Jezus zich af in de hof van Getsemane. Hier beleeft Hij misschien wel de moeilijkste uren van zijn aardse leven. Het is voor Hem zo beangstigend, dat het zweet van zijn gelaat in de vorm van bloeddruppels op de grond valt. Luc.22:44. Hij worstelt in gebed en roept zijn Vader aan. Mat.26:36-46. *"Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan; doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt."* 39. Nog heeft Hij geen rust in zijn ziel. Hij gaat terug en bidt: *"Mijn Vader, indien deze beker niet kan voorbijgaan, tenzij dan dat Ik die drinke, uw wil geschiede!"* 42b. Maar droefheid en angst in zijn ziel zijn nog niet weg en Hij gaat weer terug naar de plaats van gebed en roept voor de derde keer dezelfde woorden. Als Jezus daarna terugkomt bij zijn slapende discipelen, weet Hij het antwoord van God. Hij zegt: *"Slaapt nu maar en rust. Zie, de ure is nabijgekomen, en de Zoon des mensen wordt overgeleverd in de handen van zondaren."* 45b Als dan even later Jezus gevangen genomen wordt en Petrus de gevangenneming met zijn zwaard tracht te verhinderen, zegt Jezus tot hem: *"Steek het zwaard in de schede; de beker, die de Vader Mij gegeven heeft, zou Ik die niet drinken?"* Joh.18:11

10.4 Over welke beker heeft Jezus het in de hof van Getsemane, welke beker moet Hij gaan drinken? Het kan geen letterlijke beker zijn, want Hij heeft zojuist aan het avondmaal met zijn discipelen gedronken. Zoals al eerder in dit schrijven is opgemerkt, gebruikt de Bijbel veel beeldspraak om geestelijke situaties weer te geven. Het drinken van de beker was een uitdrukking die in de

bijbelse tijd vaker gebruikt werd. In veel gevallen gebeurde dat in ongunstige zin. In het O.T. vinden wij uitdrukkingen als: “*de beker der bedwelming drinken*” *Jes.51:22*; “*de beker zijner grimmigheid*” *Jes.51:17*; “*de beker met de wijn der gramschap*” *Jer.25:15*; “*Een beker van huivering en ontzetting is de beker van Samaria*” *Ezech.23:33*

In het N.T. zijn vooral bekend de bekeraars genoemd in Openbaring: “*de beker van zijn(Gods) toorn*” *Openb.14:10*; “*...en zij (de vrouw gehuld in scharlaken) had in haar hand een gouden beker, vol gruwelen en de onreinheden van haar hoererij.*” *Openb.17:4*

De emotionele reactie van onze Heiland in de hof van Getsemane is zodanig, dat wij aan niet anders kunnen denken, dan aan een zeer akelige en ellendige beker, die Hij moest drinken. De inhoud van de beker was een verschrikkelijke inhoud. De inhoud was zo verschrikkelijk, dat Hij vroeg aan zijn Vader, of deze zo mogelijk aan hem voorbij kon gaan.

10.5 Veel christenen denken dat de inhoud sloeg op het lijden aan het kruishout, dat Jezus te wachten stond. Hij zag daar misschien erg tegenop, menen zij. Deze veronderstelling is echter niet zo logisch. Zij is in tegenspraak met de woorden en houding van Jezus tegenover zijn discipelen en ook tegenover zijn vijanden. Tot nu toe heeft Hij nooit enige angst getoond en heeft Hij zijn volgelingen gewaarschuwd, dat ook zij vervolgd en gedood zullen worden. Waarom zou Hij nu, juist nu het erop aan komt, terugschrikken voor de lichamelijke pijnen van de gevangenneming, de geseling en de veroordeling tot de kruisdood en van de uiteindelijke kruisiging zelf? Als mensen zijn wij geneigd om deze dingen heel erg te vinden - en dat zijn zij ook - maar door onze emotionele gevoelens lopen wij ook het gevaar de feitelijke situatie niet goed te beoordelen.

10.6 Veel nadruk is komen te liggen op het lijden van Jezus. Het is de vraag of dit terecht is. Wij schrijven dit hier met schroom, want wij willen niets afdoen aan de Lijdensweg van Christus. De kruisdood was een vreselijke dood, die door de Romeinen regelmatig gebruikt werd. Veel misdaders zijn op deze manier om het leven gebracht. Later zijn ook veel christenen als martelaren gekruisigd.

10.7 In de kerkgeschiedenis gaat de aandacht vaak naar het lijden van Jezus. Bekend zijn de Passiespelen uit de Middeleeuwen, waarin de lijdensgeschiedenis op een dramatische manier werd en ook nu nog wordt uitgebeeld. Johan Sebastian Bach heeft in 1725 de Johannes-Passion (Duits) gecomponeerd en in 1729 bereikte zijn Matteüs-Passion (Duits) het publiek. In deze prachtige geestelijke muziekstukken of oratoria krijgt het lijden van Jezus bijzondere aandacht. In de periode voor Pasen zijn veel solisten en koren bezig de muziek te verwoorden. De Hollywood-ster Mel Gibson heeft in 2004 een film op de markt gebracht met als titel: *The Passion of the Christ* (Engels). Gedurende drie uren wordt het lijden van Jezus op het witte doek uitgebeeld.

10.8 Toch vormt het lijden van Christus niet de essentie van het evangelie, maar de dood van Christus. Wij moeten voorzichtig zijn en ons niet laten afleiden

vanwege de afschuwelijke gebeurtenissen door een speciaal soort medelijden met onze Heiland. In het bekende hoofdstuk 53 profeteert Jesaja bijna alles wat er met Jezus zou gebeuren. *“Maar om onze overtredingen werd hij doorboord; om onze ongerechtigheden verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt, was op hem, en door zijn striemen is ons genezing geworden. Wij allen dwaalden als schapen, wij wendden ons ieder naar zijn eigen weg, maar de Here heeft ons aller ongerechtigheid op hem doen neerkomen. Hij werd mishandeld, maar hij liet zich verdrukken en deed zijn mond niet open; als een lam dat ter slachting geleid wordt, en als een schaap dat stom is voor zijn scheerders, zo deed hij zijn mond niet open.Maar het behaagde de Here hem te verbrijzelen. Hij maakte Hem ziek. Wanneer Hij zichzelf ten schuldoffer gesteld zal hebben, zal hij nakomelingen zien en een lang leven hebben en het voornemen des Heren zal door zijn hand voortgang hebben. Om zijn moeitevol lijden zal Hij het zien tot verzadiging toe; door zijn kennis zal mijn knecht, de rechtvaardige, velen rechtvaardig maken, en hun ongerechtigheden zal hij dragen. Daarom zal Ik hem een deel geven onder velen en met machtigen zal hij de buit verdelen, omdat hij zijn leven heeft uitgegoten in de dood, en onder de overtreders werd geteld, terwijl hij toch veler zonden gedragen en voor overtreders gebeden heeft.”* In deze profetie, die wij hier voor een groot deel hebben neergeschreven, krijgt het woord lijden veel aandacht. De dood van de knecht wordt echter herhaaldelijk genoemd. Ook wordt daarbij meerdere keren de reden vermeld, waarom de knecht moest sterven.

10.9 *“om onze overtredingen doorboord; om onze ongerechtigheden verbrijzeld; om de straf die ons de vrede aanbrengt; om de overtreding van mijn volk); hij heeft zichzelf als schuldoffer gesteld;* Uit deze profetie blijkt duidelijk, dat de knecht moest sterven vanwege de overtredingen, vanwege de ongerechtigheden van de lezers van de profetie. Jesaja gebruikt het voornaamwoord ons om dit te benadrukken. Op andere plaatsen in het O.T. en ook in het N.T. wordt in plaats van ongerechtigheden of overtredingen, het woord zonden ingevuld. Als Jozef van zijn verloofde Maria wil scheiden, ontmoet hij in een droom een engel die hem ervan weerhoudt. De engel zegt: *“Zij zal een zoon baren en gij zult Hem de naam Jezus geven. Want Hij is het, die zijn volk zal redden van hun zonden.”* Mat.1:21 Zoals wij hiervoor al aangehaald hebben, verklaarde Johannes de Doper als hij Jezus ziet komen: *“Zie het lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt.”* Joh.1:29 En bij deze wereld horen ook wij. U als lezer en wij als schrijvers zijn deel van de wereld die in zonde is. Deze zonden zijn aan het kruis op Jezus geladen. Hij droeg onze leugen, onze trots, onze diefstal, onze machtswellust, onze eigenwijsheid, onze luiheid, ons egoïsme, onze schijnheiligheid, onze achterbaksheid, onze roddelpraatjes, onze jaloezie. Hij droeg voor sommigen moord, voor een groot aantal zelfs genocide, geweldpleging, vrouwenmishandeling. Alles wat wij kennen als vreselijke zonden tussen de mensen onderling, werd op Jezus gelegd. Ook alles wat wij niet kennen, maar wat gebeurd is tussen de mensen en God,

kwam op Hem terecht. Wie nog durft te beweren, dat het nogal meevalt met de zonden van de mensheid, begaat de grootste zonde.

10.10 Wij zijn nu op een heel belangrijk punt gekomen in ons schrijven over het bloed van Jezus. Namelijk op het geven van een antwoord op de vraag of de dood van Jezus noodzakelijk was. De vrijzinnige tak van de christenen zegt neen. Dat Jezus omgebracht is komt door zijn fanatisme in zijn confrontatie met de joden. De rechtzinnige tak van het christendom, waartoe ook wij behoren, zegt: ja, het was absoluut noodzakelijk dat Jezus stierf. Het draaipunt bij de keuze is de zonde. Wie niet overtuigd is van het probleem van zonde in de mensheid en van de zondige natuur van de mens, zal de dood van Jezus niet noodzakelijk vinden. Zoals wij reeds schreven, vinden de vrijzinnigen, dat de liefde van God boven alles gaat en God dus geen schuldoffer vraagt, zeker niet door de dood van zijn Zoon. Het bijzondere is nu dat alles in de Bijbel erop wijst, dat God zelf het wel noodzakelijk vindt, dat er een onschuldige sterft voor de zonde van de mens. God zelf heeft daarvoor zijn eigen Zoon aangewezen. In feite komt alle initiatief voor de redding van de mensheid van zijn zonde van de kant van God. Vanaf de zonde in het paradijs tot de komst van Jezus op aarde, heeft slechts een enkel mens, zich serieus beziggehouden met of bekommerd om de zonde die hij deed. Ps.51 De offerdienst van de Israëliëten vormde een uitzondering onder de aardbewoners. In het kader van dit schrijven willen wij niet stilstaan bij het “waarom” van Gods eis, dat iemand moest sterven voor de zonden. Ook niet bij het feit dat dit zijn eigen Zoon moest zijn. Ook zullen wij de kwestie van de zware standaard van God in het paradijs niet uitdiepen. Over deze onderwerpen zijn al veel boeken verschenen en hebben al veel theologen van naam de degen gekruist. Wij willen teruggaan naar de hof van Getsemane, naar de beker die Jezus moest drinken.

10.11 Waarom was dit zo vreselijk zwaar? Zoals we hierboven al gezien hebben, was dit waarschijnlijk niet vanwege het lichamelijk lijden dat Hem te wachten stond. Was het de zondelast die op Hem gelegd werd, was het dat Hij zich de zwaarte van deze last begon te realiseren? Een aantal theologen is deze mening toegedaan. Wij willen ons ook onder hen scharen. Want dat God dit zou doen staat vast. Er zou een moment komen, dat God de Vader alle zonden van de mensheid zou leggen op één persoon, zijn eigen Zoon Jezus Christus. *“Ook u heeft Hij, hoewel gij dood waart door uw overtredingen en onbesnedenheid naar het vlees, levend gemaakt met Hem, toen Hij ons al onze overtredingen kwijtschold, door het bewijsstuk uit te wissen, dat door zijn inzetten tegen ons getuigde en ons bedreigde. En dat heeft Hij weggedaan door het aan het kruis te nagelen.” Kol.2:13en14* Het lijkt niet onwaarschijnlijk dat de worsteling in gebed van onze Heiland in Getsemane, de periode dat Hij de zondelast droeg, inluidde. Jezus nam de beker uit de hand van God de Vader en dronk de vreselijke inhoud. Hij dronk deze inhoud helemaal alleen. Tijdens de periode van duisternis die drie uur duurde, riep Jezus vanaf het kruis: *“Eli, Eli, lama sabachtani? Dat is: Mijn God, mijn God waarom hebt gij mij verlaten?”*

Mat.27:46 Jezus merkte dat zelfs zijn Vader zich van Hem afgewend had. Jezus was tot een vloek geworden en was beladen met zonden, ook met uw en onze zonden.*Gal.3:13* God moest zich wel afwenden!

11. Wat er gebeurde na de dood van Jezus.

11.1 Aan het eind van de periode van duisternis stierf Jezus en Hij zei: *“Het is volbracht! En Hij boog het hoofd en gaf de geest.” Joh.19:30* En God de Vader nam het voorhangsel in de tempel en scheurde het midden door. Het voorhangsel was eeuwenlang de afscheiding geweest tussen het heilige en het heilige der heiligen in de joodse tempel. Achter het voorhangsel stond de ark met het verzoendeksel en de cherubs. Voor de joden was dit de plaats waar God woonde tussen de mensen op aarde. Het verzoendeksel met de twee cherubs werd wel als de troon van God op aarde beschouwd. *“De Here is Koning. Dat de volken beven. Hij troont op de cherubs, de aarde sidderet.” Ps.99:1* Het was ten strengste verboden om ook maar iets te zien van het heilige der heiligen, laat staan deze ruimte binnen te gaan. Alleen op Grote Verzoendag mocht de hogepriester hier binnen. Hij had dan een schaal met bloed bij zich om op het verzoendeksel te sprenkelen als verzoening voor de zonde van het volk. Toen bij het sterven van Jezus aan het kruishout, God het voorhangsel scheurde, maakte Hij daarmee de afscheiding open. Hij gaf hiermee te kennen dat de toegang tot zijn troon nu vrij toegankelijk was. *“Daar wij dan, broeders, volle vrijmoedigheid bezitten om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, langs de nieuwe en levende weg, die Hij ons ingewijd heeft, door het voorhangsel, dat is, zijn vlees (lichaam).....laten wij toetreden met een waarachtig hart....” Heb.10:20*

11.2 Voor de ongelovige, vijandige joden was de kruisiging van Christus bijna zeker een opluchting. Echter, deze opluchting duurde niet lang, want al gauw werden zij geconfronteerd met een nieuw probleem: het gescheurde voorhangsel in de tempel! Dezelfde raad die Jezus ter dood veroordeeld had, moest nu beslissen wat er moest gebeuren met dat kapotte voorhangsel. Want dat het gordijn, dat was het voorhangsel eigenlijk, niet zo open mocht blijven, was zonder twijfel. In de wet van Mozes stond: *“Gij zul daarin de ark der getuigenis plaatsen en gij zult de ark door het voorhangsel aan het oog onttrekken. Mozes bracht de ark naar de tabernakel, hing het voorhangsel ter bedekking op en onttrok de ark der getuigenis aan het oog – zoals de Here Mozes bevolen had.” Exod.40:3 en 21* Daarbij kwam nog de klemmende vraag wie het voorhangsel kapot gemaakt had. Het was geen kleinigheid om een gordijn van ongeveer tien meter breed en vijf meter hoog van bovenaf te scheuren. Daarvoor moesten minstens een paar grote ladders als steigerwerk gebruikt zijn en het kon niet door één persoon gedaan zijn. Hoe hadden deze personen de tempelwachters kunnen passeren, zonder dat deze mannen alarm sloegen? En hoe hadden zij het gewaagd het heiligdom te betreden? Enfin, genoeg vragen om over te piekeren en over te discussiëren. Het kwam waarschijnlijk niet bij de joodse raad op, dat

God, de Vader, hier de hand in had. Ook wisten zij nog niet, dat Hij meer verrassingen voor hen in petto had.

Om helemaal zeker te zijn, dat de woorden van Jezus, dat Hij drie dagen na zijn dood weer op zou staan, niet uit zouden komen, hadden zij het graf laten verzegelen. Daarbij hadden zij van Pilatus een speciale Romeinse bewakingseenheid gekregen en deze bij het graf geplaatst. Deze dubbele verzekering moest genoeg zijn. God, de Vader, echter bewerkte een grote aardbeving en Jezus stond op uit het graf. De bewakingseenheid stond er verbijsterd bij te kijken. Zij konden niet anders uitrichten, dan te vluchten naar de stad. Daar klopten zij in de vroege morgen aan bij de joodse raad en vertelden hun verhaal. Ook nu begreep de raad niet, dat God, de Vader, in het spel was. Het verhaal dat de soldaten vertelden was een ooggetuigenverslag, dit konden zij niet verzinnen hebben. Deze doorgewinterde mannen wisten dat hun leven op het spel stond. Als zij geen goed en waterdicht verslag konden geven van het gebeuren bij het graf, zouden zij gefaald hebben en dat met hun leven moeten bekopen. Dat was de joodse raad ook duidelijk. In hun verbeelding zagen de raadsleden al dit verslag onder de mensen verspreid worden. Nee, dat nooit, zal de raad gedacht hebben. Zij zag maar één manier om dit te voorkomen, geld voor de soldaten, veel geld, om een leugenverslag rond te vertellen. Zij zelf zouden het wel met Pilatus in orde maken. Zo lieten de joodse leiders weer een kans voorbij gaan om met God in het reine te komen en Gods hand te erkennen in de persoon Jezus Christus. Ook laadden zij nog meer schuld op zich. Door deze leugen werden en worden heel veel joden weerhouden in het echte verhaal van het graf en van de opstanding van Jezus te geloven. Wij willen nu de joodse raad met haar problemen achter ons laten en ons bezig houden met de “gelovige” discipelen. Wat geloofden zij na de dood van hun meester?

12. Het ongeloof en geloof van de discipelen.

12.1 Zoals de leden van de joodse raad vroeg op waren op de eerste dag van de week, zo waren ook een aantal volgelingen van Jezus vroeg uit de veren. Maria uit Magdala en twee andere vrouwen arriveerden bij het graf van Jezus toen het zelfs nog donker was. Zij kon wel zien dat de steen van het graf weggerold was. Hevig verschrikt rende zij terug naar het verblijf van Petrus en Johannes: *“Zij hebben de Here weggenomen uit het graf en wij weten niet waar zij Hem hebben neergelegd.” Joh.20:1,2* Maria van Magdala dacht waarschijnlijk aan de vijandige joden; die zouden deze diefstal, deze lijkroof wel gepleegd hebben. Petrus en Johannes snelden naar de hof waar Jezus begraven was. Ja, inderdaad, Maria had gelijk. Het graf was open en het lichaam van Jezus was weg. Alleen de windsels, dat zijn de doeken waarin een dode in die tijd begraven werd, lagen er nog. Met hun gezichten vol vraagtekens en met een bang vermoeden kwamen de discipelen naar buiten. *“want zij kenden de Schrift nog niet, dat Hij uit de doden moest opstaan” Joh.20:9* Ondertussen was Maria van Magdala opnieuw bij het graf aangekomen, zij kon zich niet meer goed houden en huilde. Wat een

ellende, nu hadden zij ook nog het lijk gestolen. Plotseling klonk er een stem achter haar: *“Vrouw waarom weent gij? Wie zoekt gij? Zij meende, dat het de hovenier was, en zei tot Hem: Heer, als gij Hem weggedragen hebt, zeg mij dan, waar gij Hem hebt neergelegd en ik zal Hem wegnemen.” Joh.20:15* Dan echter gebeurt er iets wonderlijks. Plotseling dringt het tot haar door, dat zij de stem van die hovenier kent. Tot nu toe heeft zij hem niet aangekeken. Zij ziet er ook zo belabberd uit met haar behuilde gezicht. Zij draait zich om en kijkt recht in het bekende en geliefde gezicht van haar meester. Zij kan maar één woord uitbrengen: Rabboeni, dat wil zeggen Meester. Spontaan wil zij Hem aanraken, maar Jezus zegt: Doe dat maar niet. Alleen ga wel naar de broeders, de discipelen en vertel hun: *“Ik vaar op naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God.” Joh.20:17* Voor de tweede keer rent Maria van Magdala in de vroegte door de straten van Jeruzalem. Nu geen woede meer, geen frustratie, geen betraand gezicht, maar een vrouw met een boodschap. Zachtjes, omdat zij bang was herhaalt zij de zin, die zij moest doorgeven aan de discipelen: Ik vaar op naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God. Ja, dat moest zij zeggen. Zij had het uit zijn eigen mond gehoord.

12.2 De reactie van de discipelen was bijzonder negatief: *“En deze woorden schenen hun zotteklap en zij geloofden haar niet.” Luk.24:11* Petrus ging voor alle zekerheid nog een keer naar de hof, maar vond alleen het lege graf met de windsels. Er was niemand in de hof en hij vroeg zich verbaasd af wat er toch gebeurd was. Had Maria van Magdala alles verzonnen? Maar ze was zo overtuigend positief over het feit, dat zij Here gezien had en ook nog gesproken had. En wie zou dan het lichaam van Jezus meegenomen hebben? Want dat het graf leeg was, had hij nu al twee keer gecontroleerd. Teruggekomen bij de andere discipelen had hij niets te melden. Deze hadden ondertussen de deuren op slot gedaan, want de schrik voor de joodse leiders zat er goed in. Joh.20:19 Dan opeens, het is al avond, staat Jezus in hun midden en zegt: vrede zij u! Hij toont zijn handen en zijn zij. Eindelijk dringt het tot hen door dat het verhaal van Maria van Magdala klopt. De Here leeft, de littekens herkennen zij, het brengt de vreselijke herinneringen aan Golgota bij hen boven. Maar de wonden in de handen en de zij zijn genezen. Jezus staat daar gezond en wel voor hen. Een geweldige blijdschap valt over de discipelen heen, behalve over één discipel, Tomas, die kwam te laat.

12.3 Toen de aanwezige discipelen hem vertelden, dat zij net de Meester op bezoek hadden gehad, schudde Tomas meewarig het hoofd. Bestaat niet! Iemand die drie dagen in het graf gelegen heeft, kan niet weer opstaan en gezien worden. Speciaal niet iemand die gekruisigd is, die is zo toegenakeld, die kan niet meer leven. De discipelen proberen Tomas te overtuigen, maar niets helpt. Alleen als ikzelf in zijn handen de littekens van de spijkers zie, alleen als ikzelf de plek van de spijkers mag voelen, en alleen als ikzelf de plaats van de verwonding in zijn zij mag betasten, dan zal ik jullie geloven.

Het is uitzonderlijk hoe hardnekkig het ongeloof van Tomas is, want dat iemand opstaat uit de dood heeft hij al twee keer meegemaakt. Eén keer liet Jezus buiten de stad Naïm een begrafenisstoet stoppen en beval de dode van de baar op te staan. Tot ieders grote verbazing en vreugde ging de dode overeind zitten en begon te praten. Luk.7:11-16 Later, meer tegen het einde van Jezus verblijf op aarde, werd Jezus naar Betanië geroepen, omdat zijn vriend Lazarus ernstig ziek was. Als Jezus in de plaats arriveert, blijkt Lazarus gestorven en al vier dagen in een graf te liggen. Desondanks laat Jezus het graf openmaken en roept Hij zijn vriend naar buiten. De opwekking van Lazarus werd zo bekend, dat het voor Jezus bijna niet meer mogelijk was zich ergens te vertonen. De vijandige joden wisten er geen raad mee. In beide opwekkingen zowel die van Naïm, als die van Betanië, waren de discipelen, dus ook Tomas aanwezig. En toch, en toch, hij kon het niet geloven, dat Jezus zelf ook kon opstaan uit de dood. Gelukkig komt Jezus hem te hulp. Na acht dagen waren de discipelen inclusief Tomas weer in hetzelfde huis in Jeruzalem. De deuren waren op slot, net als de vorige keer. Plotseling staat Jezus in hun midden. Hij kwam speciaal voor Tomas : *“Vrede zij u! Daarna zeide Hij tot Tomas: Breng uw vinger hier en zie mijn handen en breng uw hand en steek die in mijn zijde, en wees niet ongelovig, maar gelovig. Tomas antwoordde en zeide tot Hem: Mijn Here en mijn God! Jezus zeide tot hem: Omdat gij Mij gezien hebt, hebt gij geloofd? Zalig zij, die niet gezien hebben en toch geloven.” Joh.20:26-29* Sinds die tijd gebruiken wij de uitdrukking van een ongelovige Tomas voor iemand die niet wil of kan geloven. Toch moeten wij niet al te “slecht” denken over Tomas, want sinds die avond geloofde hij echt. Hij is blijven geloven en heeft het evangelie gepredikt tot ver naar het Oosten zoals in Perzië. Er zijn aanwijzingen, dat hij zelfs in India geweest is. Tijdens zijn zendingsreizen is hij de marteldood gestorven.

12.4 Er zijn veel verhalen opgeschreven en ook veel gebeurtenissen niet beschreven over de opstanding van Jezus. Zo verschijnt Jezus en zo verdwijnt Jezus. Hij verplaatst zich door gesloten deuren en overbrugt de afstand van Jeruzalem naar Galilea zonder problemen, terwijl zijn discipelen dit lopend moesten doen. Het lijkt haast een spelletje dat Jezus speelt. De ene keer verschijnt Hij aan één persoon, de andere keer aan twee of meerdere personen. Eén keer zijn er vijfhonderd mensen aanwezig als Hij gezien wordt. Toch is het geen spelletje, maar ernst, want Jezus had nog een heel belangrijke taak te vervullen, voor Hij naar zijn Vader ging. Lukas schrijft in het begin van Handelingen: *“...nadat Hij aan de apostelen, die Hij had uitgekozen, door de Heilige Geest zijn bevelen had geven; aan wie Hij zich ook na zijn lijden met veel kentekenen levend heeft vertoond, veertig dagen lang hun verschijnende en tot hen sprekende over al wat het Koninkrijk Gods betreft.” Hand.1:2en3* Heel geduldig en stap voor stap legde Jezus alles uit aan zijn volgelingen. Veertig dagen lang kregen zijn discipelen les van Hem. Deels was dit een herhalingsseminar, want Jezus had hen al veel geleerd vóór zijn kruisiging. Nu echter legde Hij de gebeurtenissen uit, nadat Hij zijn missie op aarde had

volbracht. Het zal een vreemd gevoel gegeven hebben aan de discipelen. Trouwens, stelt u zich zelf eens voor, dat u op een seminar bent en degene die les geeft, komt niet gewoon door de deur naar binnen, maar door de muur. En u weet dat de persoon straks plotseling weer verdwijnt en daarvoor niet de trap of lift gebruikt. Enfin, het is voor ons haast niet voor te stellen, maar het is waar gebeurd. De gekruisigde, gestorven en opgestane Heer heeft veertig dagen lang zijn discipelen geïnstrueerd. En Jezus sprak niet over één ding, maar over alles wat het Koninkrijk van God betrof, zegt evangelist Lucas. Met de Emmaüsgangers sprak Hij over de noodzaak van zijn lijden: *“En Hij zeide tot hen: O onverstandigen en tragen van hart, dat gij niet gelooft alles wat de profeten gesproken hebben! Moest de Christus dit niet lijden om in zijn heerlijkheid in te gaan? En Hij begon bij Mozes en bij al de profeten en legde hun uit, wat in al de Schriften op Hem betrekking had”* Luc.24:25-27 Het is voor ons haast om jaloers te worden op de Emmaüsgangers. Om zo direct les te krijgen van de Heiland en dan nog wel tekst voor tekst vanuit het Oude Testament. Jezus, nu in zijn nieuwe lichaam, zijn opstandinglichaam, besteedt opnieuw tijd aan de noodzaak van zijn offerdood. En dit brengt ons weer terug bij het onderwerp van ons artikel.

13. De triomf van de Opstanding van Jezus.

13.1 Als wij naar de eerder genoemde Johannes-Passion en de Matteüs-Passion luisteren, valt op, dat deze beide in mineur eindigen. Ondanks de magistrale muziek, solozang en koren komt Bach niet verder dan het lichaam in het graf. Het laatste lied van de Matteüs-Passion luidt: *“Wer setzen uns mit tränen nieder und rufen dir im Grabe zu: Ruhe sanfte, sanfte ruh’!”* Het slotlied van de Johannes-Passion is wat positiever: *“Christe, du Lamm Gottes, Der du trägst die sünde der Welt, Gib uns dein ’n Frieden. Amen.”* Toch wordt dit slotlied voorafgegaan door het koor: *“Ruht wohl, ihr heiligen Gebeine, die ich nun weiter nicht beweine. Ruht wohl und bringt auch mich zur Ruh!”* Het is heel jammer, dat zulke mooie muziekstukken niet iets zeggen over de opstanding. Hetzelfde geldt overigens ook voor de film van Mel Gibson, the Passion of the Christ. De kijker of luisteraar krijgt het idee, dat er na de dood van Jezus, alleen maar verdriet heerste en dat dit het einde was van het leven van Jezus. Gelukkig is er ook nog een andere componist geweest, die het leven van Jezus op muziek gezet heeft, George Frideric Händel. In zijn oratorium de Messiah (Engels) heeft hij bijna alleen bijbelteksten gebruikt. Eén van de bekendste liederen is zijn Hallelujakoor. Er is waarschijnlijk geen triomfantelijker lied ooit gecomponeerd. Het wordt in de Messiah gezongen na een aantal passages, waarin de inhoud van Jesaja 53 muzikaal vertaald wordt. Eigenlijk zouden wij ons artikel met het Hallelujakoor kunnen eindigen. Wij doen dit niet, maar laten het wel als achtergrondmuziek horen bij ons slotverhaal uit Mat.28:1-3

13.2 Het is stil in de hof van Arimatea. Zo nu en dan klinkt er een opmerking van een van de Romeinse soldaten, die het graf met het lichaam van Jezus

moeten bewaken. De gezichten van de ruwe mannen lichten op bij het vuur, dat zij aangestoken hebben om zich te warmen. Het is een makkie, deze klus van Pilatus. Wie zal het nu in zijn hoofd halen om het lichaam van die wonderdoener te stelen? Zeker niet die wezels van discipelen, die renden al weg voor hun meester gevangen genomen was. Neen, het enige waar zij voor moeten zorgen is, dat zij niet in slaap vallen. Bij controle zullen zij hiervoor streng gestraft worden. Plotseling worden zij in hun mijmeringen opgeschrikt. Een luid gerommel verbreekt de stilte. Onder zich voelen zij alles beven en trillen. Een aardbeving schreeuwt een van de soldaten, terwijl de schokken steeds erger worden. En waar komt dat vreselijke licht vandaan? Hun ogen zijn ingesteld op het flauwe schijnsel van het vuur, maar dit is heel iets anders. Het lijkt wel of het bliksemt, toch onweert het niet. Als zij even hun handen van de ogen halen, dan zien zij de bron van het felle licht. Het is een figuur, die daar loopt en bliksemstralen uitzendt. Zijn kleren zijn spierwit, zo wit als verse sneeuw. Een engel, roepen zij uit in hun verbijstering. Hevig in de war kijken zij toe wat de engel doet. Hij gaat naar het graf en rolt de steen van de opening. Dat mag niet, roept er een, de steen is verzegeld! Maar hij durft niet in te grijpen. Als toppunt van brutaliteit gaat de bliksemende engel boven op de steen zitten. In het graf klinkt geritsel, het is alsof iemand zich omkleedt. Dat is de druppel die de emmer doet overlopen bij de soldaten. Onder luid geschreeuw zetten zij het op een lopen richting stad. In het graf vindt ondertussen het grootste, grootste wonder uit de wereldgeschiedenis plaats. God de Vader heeft zijn Zoon een nieuw lichaam gegeven. De Zoon legt zijn grafwindsels af, doet nieuwe kleren aan en komt naar buiten. Hij is nog steeds Jezus van Nazaret. Zijn stem is dezelfde gebleven en zijn wonden van de geseling en de kruisiging zijn nog zichtbaar. Deze zijn echter helemaal genezen, alleen de littekens zijn zichtbaar. Terwijl wij in gedachte het Hallelujakoer van Händel luid laten klinken, worden deze klanken verdrongen door het geluid van een nog groter koor.

13.3 Bij de aankondiging van de geboorte van Jezus in Betlehem, was er een engelenkoor aanwezig. Buiten het stadje, in de velden van Efrata werden de herders verrast door een engel, die het blijde bericht kwam brengen. Om de gebeurtenis kracht bij te zetten zond God de Vader een groot engelenkoor, dat zong voor de herders: *“Ere zij God in den hoge, en vrede op aarde bij mensen des welbehagens.”* Luk.2:13,14 In de hof van Arimatea was wel een engel bij de opstanding aanwezig, maar er was geen engelenkoor. Jammer, wij hadden het misschien anders geregeld. Maar zoals de profeet Jesaja al gezegd heeft, doet God het anders. *“Want mijn gedachten zijn niet uw gedachten en uw wegen zijn niet mijn wegen, luidt het woord des Heren.”* Jes.55:8 In plaats echter van een groot koor te zenden naar de aarde, bereidde God koorzang voor in de hemel. De apostel Johannes is daarvan getuige, als hij tijdens het ontvangen van de inhoud van het boek Openbaring, uitgenodigd wordt om op te klimmen naar de hemel. Wat hij daar allemaal ziet is haast te overdonderend, maar hij schrijft het toch op voor ons. God de Vader zit op een prachtige troon en zijn Zoon staat bij Hem.

Jesus staat niet langer in de hofuin of ergens anders op aarde, maar Hij is opgevaren naar de hemel. Daar bij God de Vader valt Hem een geweldige ontvangst ten deel. Jezus staat daar niet in de gedaante van een persoon, maar van een lam, als geslacht, midden tussen de engelen, de oudsten en de vier dieren. En al de aanwezigen werpen zich voor het Hem neer en zij zingen een nieuw lied: *“Gij zijt waardig de boekrol te nemen en haar zegels te openen; want Gij zijt geslacht en Gij hebt (hen) voor God gekocht met uw bloed, uit elke stam en taal en volk en natie; en Gij hebt hen voor onze God gemaakt tot een koninkrijk en tot priesters, en zij zullen als koningen heersen op de aarde”* Openb.5:9-10 Dit is het grootste zangkoor in het universum, want het aantal koorleden is tienduizenden tienduizendtallen en duizenden duizendtallen. In cijfers uitgedrukt is dit: 10000x10000 en 1000x1000, gewoon niet te berekenen en helemaal niet voor te stellen. Geen wonder dat dit koor niet op aarde kwam tijdens de opstanding. Het paste zeker niet in de hofuin van Arimatea. Wij, die twee duizend jaar later leven, moeten voorlopig tevreden zijn met het Hallelujakoer van Händel. Als ook wij mogen opklimmen naar de hemel, zullen wij Jezus Christus zien als het Lam, als geslacht. Hij, die met zijn vrijwillige dood ons heeft vrijgekocht van onze zonden, zal ons dan verwelkomen. In het grote koor zal er dan ook een plaatsje zijn voor ons als gelovigen.

14. Geraadpleegd.

boek: Het kruis van Christus van John Stott 1986 ISBN 90-6318-085-3
 boek: Systematic Theology Louis Berkhof 1974 ISBN 0 85151 056 6
 boekje: De Passie achter het lijden van Jezus van Lee Strobel en Garry Poole 2004 ISBN 90 808663-1-8
 boek: The Cross God's way of Salvation van D. Martyn Lloyd-Jones 1986 ISBN 0-86065-407-9
 boek: God de Vader, God de Zoon van D. Martyn Lloyd-Jones 1999 ISBN 90-5030-996-8
 boek: Woordenlijst van het Jodendom o.a. van Rabbijn A. Soetendorp 1988 ISBN 90 266 0130 1
 boek: De brief aan de Hebreëen van dr. J. de Vuyst 1995 ISBN 90-242-7777-9
 boek: Het Kruis van C.H.Spurgeon 1997 ISBN 90-75957-07-6/ NUGI 631
 boek: De kracht van Jezus' bloed van Andrew Murray 1994
 boek: Het kruis van Christus van Andrew Murray ISBN 906 442 308 3/ NUGI 632
 boek: Het gebed, het avontuur van de ziel van ds.Schuller 1995 (vrijzinnig)
 boek: Kruis en verzoening van Stephan de Jong 2000 90 435 0226x (vrijzinnig)
 boek Verzoening van C.J. den Heyer 1997 niet meer te verkrijgen (vrijzinnig)
 boek: Jezus' nalatenschap van het Christendom van H.M.Kuitert 1999 ISBN 90 259 4774 3 (vrijzinnig,onzinnig)
 DVD: The Passion of the Christ van Mel Gibson 2004
 Internet: Voor gegevens over de lijkwade van Turijn en de doek van Veronica zoek door middel van deze trefwoorden de vele verhalen via een zoekmachine.

Stichting: Werkgroep “Terug naar de Bijbel”

Postadres: Populierenstraat 51, 8266 BK Kampen, Nederland; tel.038-3328234

E-mailadres: byblos@solcon.nl

Dagelijks bestuur: Voorzitter: Ing. M. v.d. Kraats

Secretaris/penningmeester: Dhr. A.A. Doorn

De Stichting is ingeschreven onder nr. S 025302 K.v.K. te Zwolle;

Banknummer: 65.02.76.213 ; postgiro 4715978

Terug naar de Bijbel op internet.

Een broeder in België maakt voor ons een website. Als het lukt is deze na Pasen te gebruiken. Het adres wordt : www.backtothebible.nl Wij hebben gekozen voor een Engelse naam, omdat onze publicaties ook in het Engels zijn vertaald. De site wordt dus tweetalig. Wij zijn de Belgische broeder zeer erkentelijk voor zijn werk voor de werkgroep.

